

დანიელის წიგნი — ას ორმოცდათერთმეტი

ტაძრის სიმბოლიზმი: ღვთაებრივისა და ადამიანურის კავშირის
საიდუმლოთა გამოცხადება

Jeff Pippenger

2024-03-22

ორი კვერთხი შეერთებულია, რათა ერთ ტაძრად იქცეს. რიცხვი ორმოცდაექვსი ტაძრის სიმბოლოა, და სწორედ ორმოცდაექვსი წელია, რაც ჩრდილოეთის სამეფოს ტყვეობას სამხრეთის სამეფოს ტყვეობისგან განაცალკევებს. როდესაც დასასრულის ჟამს, 1798 წელს, საწმიდრისა და მხედრობის გათელვა აღსრულდა, სწორედ ორმოცდაექვსმა წელმა შეაერთა ეს ორი კვერთხი ტაძრად. 723 BC-დან 677 BC-მდე ტაძარი დანგრეული იყო და გათელილი. 1798 წელს გათელვა დასრულდა და 1844 წლისთვის ტაძარი აღმართული იყო. იქ ისინი უნდა ქცეულიყვნენ ერთ ერად, ერთი მეფით, და სამუდამოდ შეეწყვიტათ ცოდვა. ეს იყო გეგმა, მაგრამ 1863 წლის ამბოხებამ გეგმა 2001 წლამდე გადადო.

პავლე ეკლესიას სხეულად წარმოაჩენს, ხოლო ქრისტეს — თავად; და პავლე სხეულს ხორცის სიმბოლოდ იყენებს. პავლესთვის „ხორცი“ და „სხეული“ ურთიერთჩანაცვლებადი ტერმინებია.

რადგან თუ ხორცისამებრ ცხოვრობთ, მოკვდებით; ხოლო თუ სულის მიერ სხეულის საქმეებს მოაკვდინებთ, იცოცხლებთ. რომაელთა 8:13.

ადამიანის ტაძრის წყობა დაფუძნებულია ღვთის ტაძრის წყობაზე. სხეული, რომელიც ეკლესიაა, ინდივიდის ტაძარში ხორცს შეესაბამება. ინდივიდის ტაძარში გონება არის თავი, ხოლო სხეული — ხორცი.

ვინაიდან ჩვენ მისი სხეულის წევრნი ვართ, მისი ხორცისაგან და მისი ძვლებისაგან. ამის გამო დატოვებს კაცი თავის მამასა და დედას და მიეკვრება თავის ცოლს, და ეს ორნი ერთ ხორცად იქნებიან. ეს დიდი საიდუმლოა; ხოლო მე ვამბობ ქრისტესა და ეკლესიის შესახებ. ეფესელთა 5:30–32.

ტაძარი, რომელიც იოანეს უნდა გაეზომა, როდესაც მეშვიდე ანგელოზის ჩაბერვამ ღვთის საიდუმლოს დასრულების საქმის დასაწყისი აღნიშნა, იყო ღვთის ტაძარი; მაგრამ ადამიანის ტაძარი ღვთის ტაძრის ხატად არის შექმნილი. ისინი ურთიერთშენაცვლებადი სიმბოლოებია. მოსე მთაზე ორმოცდაექვსი დღის განმავლობაში იყო, როდესაც მას ეჩვენა ნიმუში, რომელიც უნდა გამოეყენებინა მიწიერი კარვის აღმართვისას. ეს ნიმუში ზეციური ტაძრიდან იყო აღებული.

ქრისტე იყო ზეციური ტაძარი, ხორცში განცხადებული, და იგი წარმოადგენს ადამიანური ტაძრის სახეს, რადგან ადამიანები მის ხატად შეიქმნენ. ამის გამო, ადამიანური ტაძრის ნიმუში ორმოცდაექვსი ქრომოსომით არის წარმოდგენილი.

ტაძრები წინასწარმეტყველურად ურთიერთჩანაცვლებადია. ამგვარად, ტაძარი, რომლის გაზომვაც იოანეს ებრძანა, მხოლოდ ორი განყოფილებისგან შედგებოდა და ეზო არ ჰქონდა. პირველი განყოფილება წარმოადგენს ადამიანურ ტაძარს, ეკლესიას (პატარძალს), ერს, სხეულს, რომელიც ხორცია. მეორე განყოფილება წარმოადგენს ღვთიურ ტაძარს, სასიძოს, მეფეს, თავს, რომელიც გონებაა. საუკუნო აღთქმის აღთქმა, რომელიც უკანასკნელ დღეებში ას ორმოცდაოთხი ათასისთვის სრულდება, იეზუკიელის ოცდამეშვიდე თავის ორი ჯოხით არის ილუსტრირებული. იგი ილუსტრირებულია იოანეს ტაძრითაც, რომელიც ორი განყოფილებისგან შედგება. იგი ილუსტრირებულია აგრეთვე პავლეს მიერ ქრისტეს საიდუმლოს შესახებ მორწმუნეში მოცემული ზუსტი განსაზღვრებებით — დიდების სასოებით.

ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის საქმე არის ღვთაებრიობისა და ადამიანობის სამუდამოდ შერწყმის საქმე. ეს საქმე სრულდება მეშვიდე საყვირის ახმიანების დროს. ეს შერწყმა, სტრიქონი სტრიქონზე, წმინდა წერილში სხვადასხვაგვარად არის წარმოდგენილი. გამართლებისა და განწმენდის საქმე ამ საქმისთვის გამოყენებული თეოლოგიური ტერმინებია. გამართლება არის ქრისტეს საქმე, როგორც ჩვენი შემცვლელისა, ხოლო განწმენდის საქმე არის ქრისტეს საქმე, როგორც ჩვენი მაგალითად. გამართლება წარმოადგენს ჩვენს უფლებას ზეცისთვის, ხოლო განწმენდა წარმოადგენს ჩვენს შესაფერისობას ზეცისთვის. ორივე ეს საქმე მორწმუნეს მოაქვს სულიწმიდის თანდასწრებით. ეს საქმე წარმოდგენილია როგორც ღვთის რჯულის დაწერა მათ გულებსა და გონებაზე, ვინც მარადიულ აღთქმაში არიან მიღებულნი.

„გონება“ წარმოადგენს ტაძარში არსებულ განყოფილებას, სადაც თავი მკვიდრობს. გონება არის ის, რასაც მაღალ ბუნებას უწოდებენ, ხორცის საპირისპიროდ, რომელიც დაბალი ბუნებაა. გონება წარმოდგენილია ჩვენი აზრებით, ხოლო ხორცი — ჩვენი გრძნობებით.

„ბევრი განიცდის უაზრო უბედურებას. ისინი გონებას აშორებენ იესოს და მეტისმეტად საკუთარ თავზე ამახვილებენ. მცირე სიძნელეებს ადიდებენ და გამამტყუნებელ სიტყვებს ლაპარაკობენ. ისინი დამნაშავენი არიან იმ დიდ ცოდვაში, რომ უაზროდ წუწუნებენ ღვთის განგებულებათა გამო. ყოველივე იმისათვის, რაც გვაქვს და რაც ვართ, ღმერთის მოვალენი ვართ. მან მოგვცა ძალები, რომლებიც, გარკვეულ საზღვრამდე, მსგავსია იმ ძალებისა, რომელთაც თავად იგი ფლობს; და ჩვენ გულმოდგინედ უნდა ვიღვწოდეთ ამ ძალების განსავითარებლად, არა საკუთარი თავის მოსაწონებლად და გასაზვიადებლად, არამედ მის სადიდებლად.

„არ უნდა დავუშვათ, რომ ჩვენი გონება ღმერთისადმი ერთგულებას ჩამოშორდეს. ქრისტეს მეშვეობით ჩვენ შეგვიძლია და უნდა ვიყოთ ბედნიერები და უნდა შევიძინოთ თვითკონტროლის ჩვევები. თვით აზრებიც კი უნდა დაემორჩილოს ღვთის ნებას, ხოლო გრძნობები — გონებისა და რელიგიის კონტროლს. ჩვენი წარმოსახვა იმისთვის არ მოგვეცა, რომ აღვირახსნილად ირბინოს და თავისი ნებით მოქმედებდეს, ყოველგვარი შეკავებისა და დისციპლინის მცდელობის გარეშე. თუ აზრები მცდარია, გრძნობებიც მცდარი იქნება; ხოლო აზრები და გრძნობები ერთად

ქმნის ზნეობრივ ხასიათს. როდესაც გადავწყვეტთ, რომ როგორც ქრისტიანებს, ჩვენ არ მოგვეთხოვება ჩვენი აზრებისა და გრძნობების შეკავება, ბოროტი ანგელოზების ზეგავლენის ქვეშ ვექცევით და ვიწვევთ მათ ყოფნასა და მათ მმართველობას. თუ ჩვენს შთაბეჭდილებებს დავემორჩილებით და ჩვენს აზრებს მივცემთ ექვის, უნდობლობისა და წუწუნის კალაპოტში დინების ნებას, უბედურნი ვიქნებით, და ჩვენი ცხოვრება წარუმატებელი აღმოჩნდება.“ Review and Herald, April 21, 1885.

აზრები და გრძნობები ერთად შეადგენენ ზნეობრივ ხასიათს. ჩვენი ხასიათი შედგება ქვედა და უმაღლესი ბუნებისაგან; გონება არის უმაღლესი ბუნება, და თუ გონების აზრები განიწმინდება, ჩვენი გრძნობებიც განიწმინდება. ეს იმიტომ, რომ გონება არის იმ ორი ბუნებიდან უმაღლესი, მმართველი ბუნება, რომლებიც ჩვენს ადამიანურობას შეადგენენ. „ძალები“, რომლებიც ჩვენი არსების ნაწილად იქნა განზრახული, „გარკვეულწილად“ „მსგავსია იმათისა, რომლებიც“ ქრისტეს „გააჩნია“, რადგან ჩვენ მის ხატად ვართ შექმნილნი, და ჩვენ „გულმოდგინედ უნდა ვიმრომოთ“, რათა ის „ძალები“ განვაგვიტაროთ.

ძალები, რომლებიც ადამიანის უმაღლესი ბუნების, ანუ გონების ნაწილს შეადგენს, არის განსჯა, მეხსიერება, სინდისი და განსაკუთრებით — ნება.

„მრავალი კითხულობს: „როგორ უნდა მოვახდინო საკუთარი თავის ღმერთისთვის მიძღვნა?“ თქვენ გსურთ, რომ მას მიუძღვნათ თავი, მაგრამ სუსტი ხართ ზნეობრივ ძალაში, ექვის მონობაში იმყოფებით და თქვენი ცოდვილი ცხოვრების ჩვევები გმართავენ. თქვენი აღთქმები და გადაწყვეტილებები ქვიშის ბაგირებს ჰგავს. თქვენ ვერ აკონტროლებთ თქვენს აზრებს, თქვენს იმპულსებს, თქვენს გრძნობებს. თქვენი დარღვეული დაპირებებისა და გაუქმებული აღთქმების ცოდნა ასუსტებს თქვენს ნდობას საკუთარი გულწრფელობისადმი და გაიძულებთ იგრძნოთ, რომ ღმერთი ვერ მიგიღებთ; მაგრამ არ უნდა სასოწარკვეთილებაში ჩავარდეთ. რაც თქვენ უნდა გაიგოთ, არის ნების ჭეშმარიტი ძალა. ეს არის მმართველი ძალა ადამიანის ბუნებაში, გადაწყვეტილების, ანუ არჩევანის ძალა. ყველაფერი დამოკიდებულია ნების სწორ მოქმედებაზე. არჩევანის ძალა ღმერთმა ადამიანებს მისცა; მისი გამოყენება მათზეა დამოკიდებული. თქვენ ვერ შეცვლით თქვენს გულს, ვერ უბოძებთ ღმერთს საკუთარი ძალით მის სიყვარულს; მაგრამ შეგიძლიათ აირჩიოთ, რომ მას ემსახუროთ. შეგიძლიათ მას თქვენი ნება მისცეთ; მაშინ ის იმოქმედებს თქვენში, რათა ინებოთ და იქმოდეთ მისი კეთილი ნებისამებრ. ამრიგად, მთელი თქვენი ბუნება ქრისტეს სულის მმართველობის ქვეშ მოექცევა; თქვენი გრძნობები მასზე იქნება მიმართული, თქვენი აზრები მასთან თანხმობაში იქნება.

„სურვილები სიკეთისა და სიწმინდის მიმართ მართებულია, რამდენადაც ისინი აღწევს; მაგრამ თუ აქ შეჩერდებით, არაფრად გამოგადგებათ. მრავალნი დაიკარგებიან, მაშინ როცა იმედოვნებენ და სურთ იყვნენ ქრისტიანები. ისინი ვერ მიდიან იქამდე, რომ თავიანთი ნება ღმერთს დაუმორჩილონ. ისინი ახლა არ ირჩევენ, იყვნენ ქრისტიანები.

„ნების სწორად გამოყენებით შეიძლება თქვენი ცხოვრების სრული გარდაქმნა მოხდეს. როდესაც თქვენს ნებას ქრისტეს უთმობთ, თქვენ ერთდებით იმ ძალასთან,

რომელიც ყოველ მთავრობასა და ძალაუფლებაზე მაღლა დგას. ზემოდან მოგეცემათ ძალა, რათა მტკიცედ დაგამყაროთ, და ამგვარად, ღვთისადმი მუდმივი დამორჩილებით, შესაძლებელი გახდება, იცხოვროთ ახალი ცხოვრებით — თვით რწმენის ცხოვრებით.“ Steps to Christ, 47, 48.

ნებისყოფის ძალა ადამიანის ბუნებაში არის „მმართველი ძალა“, ხოლო ეს მმართველი განთავსებულია ადამიანური ტანის იმ განყოფილებაში, რომელიც შეერთებულია „ძალასთან, რომელიც ყველა მთავრობაზე და ძალაუფლებაზე მაღლა დგას“. ადგილი, სადაც ადამიანურ ტანში ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთება ხდება, არის სულის ციტადელი. ყოველ ადამიანს აქვს ციტადელი, და იგი ან ქრისტეს მიერ არის დაკავებული, ან ქრისტეს დაუძინებელი მტრის მიერ.

„როდესაც ქრისტე დაეუფლება სულის ციხესიმაგრეს, ადამიანური მოქმედი პირი მასთან ერთდება. ხოლო ის, ვინც ქრისტესთან ერთია, ინარჩუნებს თავის ერთობას, მას გულში ამეფებს და მის მცნებებს ემორჩილება, დაცულია ბოროტის მახეებისაგან. ქრისტესთან შეერთებული, იგი თავისთვის იკრებს ქრისტეს მაღლებს და სულთა მისკენ მოპოვებაში აკურთხებს ძალას, ქმედითობასა და ძლიერებას უფალს. მხსნელთან თანამშრომლობით იგი იქცევა იმ იარაღად, რომლის მეშვეობითაც ღმერთი მოქმედებს. მაშინ, როდესაც სატანა მოდის და ცდილობს სულის დაუფლებას, პოულობს, რომ ქრისტემ იგი გააძლიერა შეიარაღებულ ძლიერზე უმეტესად.“ Review and Herald, December 12, 1899.

სულის ციხესიმაგრე ადამიანის გული და გონებაა. ახალი აღთქმის აღთქმა მორწმუნისათვის სამ ძირითად დაპირებას განსაზღვრავს. მას დაპირებული აქვს მიწა, სადაც იცხოვრებს, როგორც ედემის ბაღი იყო ადამისა და ევასათვის, რაც, თავის მხრივ, წარმოადგენდა აღთქმულ მიწას მისი აღთქმისათვის ძველ ისრაელთან, რაც, თავის მხრივ, წარმოადგენდა სულიერად დიდებულ მიწას სულიერი ისრაელისათვის; და ეს სამივე, სტრიქონი სტრიქონზე, მოწმობს განახლებული მიწის დაპირებაზე მათთვის, ვინც გაიმარჯვებს, როგორც მან გაიმარჯვა.

როდესაც ადამმა და ევამ შესცოდეს, ისინი ედემის ბაღიდან „შვიდი ჟამისათვის“ განიდევნენ, და შვიდი ათასწლეულის შემდეგ ხდება დედამიწის განახლება და ედემის ბაღის აღდგენა. ძველი ისრაელის „შვიდი ჟამის“ განმავლობაში გაფანტვა წინასახედ იყო გამოხატული ადამისა და ევას გაფანტვით. აღთქმა ჰპირდება საცხოვრებლად მიწას, და ეს იყო აღდგენილი ედემის აღთქმა. საწმიდრისა და მხედრობის გათელვა წარმოადგენს ადამიანთა ოჯახში ცოდვის თანდათანობით გამძაფრებულ ზრდას, რომელიც ადამის ცოდვით დაიწყო.

აღთქმის დანარჩენი ორი დაპირება ის არის, რომ ერთგულნი მიიღებენ ახალ სხეულსა და ახალ გონებას, თვით ქრისტეს გონებასაც. სხეული არის ხორცი, ქვედა ბუნება, და ქრისტესთან მიმართებით იგი ეკლესიაა. გონება არის უმაღლესი ბუნება; ეს არის ის, რასაც და უაიტი „სულის ციხესიმაგრედ“ განსაზღვრავს. პავლე ნათლად ასწავლის, რომ ჩვენ ქრისტეს გონებას ვიღებთ იმავე მომენტში, როცა სახარების მოთხოვნებს ვიღებთ და როცა გამართლებულნი ვხდებით. ის ასევე ასწავლის, რომ ახალ და განდიდებულ სხეულს მეორე მოსვლამდე არ ვიღებთ.

აჰა, გიცხადებთ საიდუმლოს: ჩვენ ყველანი არ დავიძინებთ, მაგრამ ყველანი შევიცვლებით, ერთ წამში, თვალის დახამხამებაში, უკანასკნელი საყვირის ხმაზე; რადგან საყვირი დაიგრგვინებს, და მკვდრები აღდგებიან უხრწნელნი, და ჩვენ შევიცვლებით. რადგან ამ ხრწნადმა უნდა შეიმოსოს უხრწნელებით, და ამ მოკვდავმა უნდა შეიმოსოს უკვდავებით. ხოლო როცა ეს ხრწნადი შეიმოსება უხრწნელებით და ეს მოკვდავი შეიმოსება უკვდავებით, მაშინ აღსრულდება დაწერილი სიტყვა: სიკვდილი შთაინთქა ძლევით. სიკვდილო, სად არის შენი ნესტარი? საფლავო, სად არის შენი ძლევა? სიკვდილის ნესტარი ცოდვას; ხოლო ცოდვის ძალა რჯულია. 1 კორინთელთა 15:51–56.

დოქტრინა, რომელიც, იოანეს თქმით, ამგვარი მცდარი სწავლებების მორწმუნეთ ანტიქრისტედ განსაზღვრავს, ამტკიცებს, რომ ქრისტეს არასოდეს მიუღია სხეული, რომელიც ექვემდებარებოდა ცოდვის იმ შედეგებს, რომლებმაც ადამის ცოდვის შემდეგ კაცობრიობაზე ზემოქმედება დაიწყო.

და ყოველი სული, რომელიც არ აღიარებს, რომ იესო ქრისტე ხორციელად მოვიდა, ღვთისაგან არ არის; და ეს არის ანტიქრისტეს სული, რომლის შესახებაც გსმენიათ, რომ უნდა მოსულიყო; და აჰა, უკვე ახლა არის იგი ქვეყნიერებაში. 1 იოანე 4:3.

ბაბილონის (ანტიქრისტეს) ღვინო, რომელიც ასწავლის „უმანკო ჩასახვას“, ამტკიცებს, რომ მარიამი სრულყოფილად იქნა შექმნილი, როგორც ადამი და ევა იყვნენ ცოდვამდე, რათა იესოს შობა დაფუძნებულიყო ღვთაებრიობის (სულიწმიდის) ჩასახვაზე სრულყოფილ ადამიანობასთან (მარიამთან) ერთად. უმანკო ჩასახვის ცრუ მოძღვრება არ ეხება იმას, თუ როდის ჩაისახა იესო მარიამის საშობში, არამედ იმას, თუ როგორ ჩაისახა მარიამი ადამისა და ევას სრულყოფილებით. იმის მტკიცება, რომ ხორცი, რომელიც ქრისტემ თავის თავზე მიიღო, როდესაც მოვიდა ადამიანის გამოსასყიდად, უცოდველი ხორცი იყო და არ შეიცავდა მემკვიდრეობითობის შედეგებს, ანტიქრისტეს სწავლებაა.

რადგან მრავალი მაცდური გამოვიდა ქვეყანაზე, რომელნიც არ აღიარებენ, რომ იესო ქრისტე ხორციელად მოსულია. ეს არის მაცდური და ანტიქრისტე. 2 იოანე 1:7.

როდესაც ქრისტე აღდგა, შთაგონება საგულდაგულოდ მიუთითებს, რომ მას მაშინ უკვე განდიდებული სხეული ჰქონდა. მისი აღდგომა განასახიერებდა მართალთა აღდგომას მეორე მოსვლისას, და სწორედ იქ ვიღებთ ჩვენ ალექსანდრის დაპირებას ახალი სხეულის შესახებ.

დრო იყო მოსული, რომ ქრისტე თავისი მამის ტახტზე ამაღლებულიყო. როგორც ღვთაებრივი დამპყრობელი, იგი გამარჯვების ნადავლით უნდა დაბრუნებულიყო ზეციურ სამყოფელებში. თავისი სიკვდილის წინ მან მამას განუცხადა: „მე აღვასრულე საქმე, რომელიც მომეცი გასაკეთებლად.“ იოანე 17:4. თავისი აღდგომის შემდეგ იგი მცირე ხანს დაყოვნდა დედამიწაზე, რათა მის მოწაფეებს გასცნობოდათ იგი თავის აღდგომილ და განდიდებულ სხეულში. ახლა იგი მზად იყო განშორებისთვის. მან დაადასტურა ის ფაქტი, რომ ცოცხალი მაცხოვარი იყო. მის მოწაფეებს აღარ სჭირდებოდათ მისი სამარესთან დაკავშირება. მათ შეეძლოთ ეფიქრათ მასზე, როგორც ზეციური სამყაროს წინაშე განდიდებულზე.“ The Desire of

აღთქმის დაპირება — საცხოვრებლად მისაცემი ქვეყნის შესახებ — აღსრულებდა განახლებულ დედამიწაზე, როდესაც ედემი აღდგება და პირველი ადამის კაცობრიობის „შვიდი ჟამის“ (შვიდი ათასი წლის) გაფანტვა დასრულდება. ახალი და განდიდებული სხეულის შესახებ აღთქმის დაპირება მეორე მოსვლისას მოგვეცემა, თვალის დახამხამებაში.

„ბეთლემის ამბავი ამოუწურავი თემაა. მასში დაფარულია „ღმერთის სიბრძნისა და ცოდნის სიმდიდრის სიღრმე.“ რომელთა 11:33. ჩვენ გაცვებით ვჭვრეტთ მაცხოვრის მსხვერპლს, რომელმაც ზეცის ტახტი ზაგით შეცვალა და თაყვანისმცემელ ანგელოზთა თანამყოფობა — ბოსლის პირუტყვებით. ადამიანური სიამაყე და თვითკმარობა მის წინაშე მხილებულია. მაგრამ ეს მხოლოდ დასაწყისი იყო მისი საკვირველი დამდაბლებისა. ღვთის მისათვის თითქმის უსასრულო დამცირება იქნებოდა ადამიანური ბუნების მიღებაც კი მაშინ, როცა ადამი ჯერ კიდევ ედემში, თავის უმანკოებაში იდგა. მაგრამ იესომ კაცობრიობა მაშინ მიიღო, როცა მოდგმა ცოდვის ოთხი ათასი წლით უკვე დასუსტებული იყო. ადამის ყოველი შვილის მსგავსად, მანაც მიიღო მემკვიდრეობითობის დიდი კანონის მოქმედების შედეგები. თუ რა იყო ეს შედეგები, ეს მისი მიწიერი წინაპრების ისტორიაში ჩანს. იგი მოვიდა ასეთი მემკვიდრეობით, რათა გაეზიარებინა ჩვენი მწუხარებანი და ცდუნებანი და მოეცა ჩვენთვის უცოდველი ცხოვრების მაგალითი.“ ქრისტეს სურვილი, 48.

როცა ადამიანი აკმაყოფილებს სახარების მოთხოვნებს, იგი მაშინვე და იქვე იღებს ახალ გონებას, თვით ქრისტეს გონებას; ხოლო სხეული, ანუ, როგორც პავლეც უწოდებს მას, ხორცი, იცვლება მეორედ მოსვლისას. ქვედა ბუნება, რომელიც გრძნობებისგან შედგება, მოქცევისას არ აღმოიფხვრება. ეს გრძნობები, რომლებიც ზნეობრივი ხასიათის ერთ ნაწილს შეადგენს, მეორედ მოსვლამდე რჩება. ეს გრძნობები წარმოადგენს ემოციურ სისტემას, რომელიც ჰორმონალურ სისტემასთან არის დაკავშირებული. ისინი წარმოადგენს იმ შეგრძნებებს, რომლებიც ნერვულ სისტემასთან არის დაკავშირებული. ადამიანის ქვედა ბუნების ყველა ელემენტი, რომლებიც გრძნობებად განიხილება, ორ ძირითად კატეგორიად იყოფა. გრძნობების ერთი სახეა ის მიდრეკილებები, რომლებიც ჩვენს წინაპართაგან მივიღეთ მემკვიდრეობით, ხოლო გრძნობების მეორე სახეებია შემენილი მიდრეკილებები, რომლებიც ჩვენმა საკუთარმა არჩევანმა განავითარა.

ზოგიერთი მემკვიდრეობითი მიდრეკილება უბრალოდ ადამიანური ბუნების შემადგენელი ნაწილია, ხოლო მემკვიდრეობითი მიდრეკილებების ზოგი სახეობა ბოროტების ქმნისკენ არის მიმართული. გრძნობათა ჩამოყალიბებული სახეობები ის არის, რასაც ჩვენ საკუთარი არჩევანებით ვამყარებთ, ხოლო მემკვიდრეობითი მიდრეკილებები გადაეცემა „მემკვიდრეობითობის დიდი კანონის“ მიხედვით.

იესომ „მიიღო ადამიანური ბუნება მაშინ, როცა კაცობრიობა დასუსტებული იყო ცოდვის ოთხი ათასი წლის განმავლობაში. ადამის ყოველი შვილის მსგავსად, მანაც მიიღო მემკვიდრეობის დიდი კანონის მოქმედების შედეგები. თუ რა იყო ეს შედეგები,

ნაჩვენებია მისი მიწიერი წინაპრების ისტორიაში. იგი მოვიდა ასეთი მემკვიდრეობით, რათა გაეზიარებინა ჩვენი მწუხარებანი და ცდუნებანი და მოეცა ჩვენთვის უცოდველი ცხოვრების მაგალითი.“ მემკვიდრეობის დიდი კანონის ოთხი ათასი წლის მოქმედების შედეგების მიუხედავად, იესო ყოველთვის იმორჩილებდა ამ მიდრეკილებებს თავისი ნების განხორციელებით და არასოდეს, არც ერთხელ, არ მონაწილეობდა რაიმე ცოდვილი გრძნობების განვითარებაში.

თუ იესო მიიღებდა ადამიანურ სხეულს, ისეთ სახეს, როგორშიც ადამი და ევა ცოდვამდე იყვნენ წარმოდგენილნი, და არ მიიღებდა კაცობრიობის დასუსტების იმ შედეგებს, რომლებიც ოთხი ათასი წლის გადაგვარების განმავლობაში დაგროვდა, მაშინ იგი ვერ მოგვეცემდა ნიმუშს იმისა, თუ როგორ შეუძლია ღვთის ყოველ შვილს გაიმარჯვოს.

ჩვენ განვაგრძობთ ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში.

„ბევრი ამ ბრძოლას ქრისტესა და სატანას შორის ისე უყურებს, თითქოს მას მათი საკუთარი ცხოვრებისათვის განსაკუთრებული მნიშვნელობა არ ჰქონდეს; და მათთვის იგი მცირე ინტერესის საგანია. მაგრამ ყოველი ადამიანის გულის სფეროში ეს დაპირისპირება კვლავ მეორდება. არავინ ტოვებს ბოროტების რიგებს ღვთის სამსახურში შესასვლელად ისე, რომ სატანის თავდასხმებს არ შეხვდეს. ის საცდურები, რომელთაც ქრისტემ გაუძლო, სწორედ ისინი იყო, რომელთაც ჩვენთვის ასე ძნელია წინააღმდეგობა გავუწიოთ. ისინი მასზე იმდენად უფრო დიდი ძალით იყო მომართული, რამდენადაც მისი ხასიათი ჩვენსაზე უმაღლესია. ქვეყნიერების ცოდვათა საშინელი სიმძიმით დამძიმებულმა ქრისტემ გამოცდას გაუძლო მადაზე, ქვეყნიერების სიყვარულზე და იმ წარმოჩენის სიყვარულზე, რომელსაც კადნიერებამდე მიჰყავს ადამიანი. სწორედ ეს იყო ის საცდურები, რომლებმაც სძლიეს ადამსა და ევას და ასე ადვილად გვძლევენ ჩვენაც.

„სატანამ ადამის ცოდვაზე მიუთითა, როგორც მტკიცებულებაზე იმისა, რომ ღვთის რჯული უსამართლო იყო და მისი დამორჩილება შეუძლებელი იყო. ჩვენს ადამიანურ ბუნებაში ქრისტეს უნდა გამოესყიდა ადამის დაცემა. მაგრამ როდესაც ადამს მაცდური დაესხა თავს, ცოდვის შედეგათაგან არც ერთი არ იყო მასზე. იგი იდგა სრულყოფილი კაცობის ძალაში და ფლობდა გონებისა და სხეულის მთელ სიმტკიცეს. იგი ედემის დიდებებით იყო გარემოცული და ყოველდღიურ კავშირში იყო ზეციურ არსებებთან. ასე არ იყო იესოს შემთხვევაში, როდესაც იგი უდაბნოში შევიდა, რათა სატანას შებმოდა. ოთხი ათასი წლის განმავლობაში მოდგმა თანდათან კლებულობდა ფიზიკურ ძალაში, გონებრივ ძლიერებაში და ზნეობრივ ღირსებაში; და ქრისტემ იტვირთა დაცემული ადამიანობის უძლურებანი. მხოლოდ ამგვარად შეეძლო მას ადამიანის ხსნა მისი დამცირების უღრმესი სიღრმეებიდან.“

„ბევრი ამტკიცებს, რომ ქრისტესთვის შეუძლებელი იყო ცდუნებით დამარცხება. ასეთ შემთხვევაში იგი ვერ იქნებოდა დაყენებული ადამის მდგომარეობაში; ვერ მოიპოვებდა იმ გამარჯვებას, რომლის მოპოვებაც ადამმა ვერ შეძლო. თუ ჩვენ რაიმე აზრით ქრისტეზე უფრო მძიმე ბრძოლა გვაქვს, მაშინ იგი ვერ შეძლებდა ჩვენს შეწევნას. მაგრამ ჩვენმა მხსნელმა იტვირთა ადამიანობა მთელი თავისი

უძლურებებითურთ. მან მიიღო ადამიანის ბუნება, ცდუნებისთვის დაყოლის შესაძლებლობით. ჩვენ არ გვიწევს არაფრის ტარება, რაც მას არ აუტანია.“

„ქრისტესთან, ისევე როგორც ედემში მყოფ წმიდა წყვილთან, მადა იყო პირველი დიდი ცდუნების საფუძველი. სწორედ იქ, სადაც დაღუპვა დაიწყო, უნდა დაიწყოს ჩვენი გამოსყიდვის საქმეც. როგორც მადის დაყოლის გამო დაეცა ადამი, ისე მადის უარყოფით ქრისტემ უნდა გაიმარჯვოს. „და როცა იმარხულა ორმოცი დღე და ორმოცი ღამე, შემდეგ მოშივდა. და მივიდა მასთან მაცდური და უთხრა: თუ შენ ღვთის ძე ხარ, თქვი, რომ ეს ქვები პურად იქცნენ. ხოლო მან მიუგო და თქვა: წერია: კაცი მხოლოდ პურით კი არ ცოცხლობს, არამედ ყოველი სიტყვით, რომელიც ღვთის პირიდან გამოდის.“

„ადამის დროიდან ქრისტეს დრომდე თავაშვებულმა თვითდაკმაყოფილებამ მადა და ვნებები ისე გააძლიერა, რომ მათ თითქმის შეუზღუდავი ბატონობა მოიპოვეს. ამგვარად ადამიანები დამცირებულნი და სნეულნი გახდნენ, და საკუთარი ძალით მათთვის შეუძლებელი იყო ძლევა. კაცობრიობის საკეთილდღეოდ ქრისტემ გაიმარჯვა უმკაცრესი გამოცდის დათმენით. ჩვენი გულისთვის მან გამოავლინა ისეთი თავშეკავება, რომელიც შიმშილზე ან სიკვდილზე უფრო ძლიერი იყო. და ამ პირველ გამარჯვებაში ჩართული იყო სხვა საკითხებიც, რომლებიც შედის ჩვენს ყოველ ბრძოლაში სიბნელის ძალებთან.“ The Desire of Ages, 117.